

Людина єсьм... Мене гнітуть слаботи;
Я чую їх, несила ж утекти;
Нікчемні мрії, суєтні турботи
Скули кругом, мов ретязем кати.

Все враз порвать... Нема у грудях влади:
Страшне життя, страшніша вічна тьма;
Не жду я більш ні щастя, ні відради...
Та хто зважа на доводи ума?

Жага взаємин та кохання в серці;
Наново манять блага світові...
Простіть мене, о мученики-мерці,
Простіть мене, о страдники живі!

Стомився я... без сил, на півдороги,
Украй побитий думами, стою;
Молю в людей і ласки, і підмоги...
Як сором стис головоньку мою!

Коли ж і де просвіток я побачу?
Чого ж мені в невольницькій глуші
Ти не послав, о боже, на придачу
Усіх незгід хоть рідної душі?

Людина єсьм... Жага любові в серці;
Як одігнать замани [13] світові?
Простіть мене, о мученики-мерці,
Простіть мене, о страдники живі!

[13] — Замана — принада, спокуса.